

ตอนพิเศษ อิลเล ทัสยา

‘ขอพระเจ้าทรงอวยพร ผลผลิตอันเลอค่าของว่าที่ดยุก
เอสกาลันต์กับภรรยาเกิดมาบนโลกนี้แล้ว ทั้งยังมีชีวิตรอดมาได้
ครบกำหนดสิบเดือนอย่างปลอดภัย ภายใต้การคุ้มครองของ
พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย

พวกแกเป็นหลานฝั่งภรรยาของฉัน กันับว่าเป็นหลาน
คนแรกของฉันเหมือนกัน ช่างเป็นวันที่มีความหมายลึกซึ้งยิ่งนัก
แค่หนึ่งในฝาแฝดมีชีวิตรอดได้ถึงวันตั้งชื่อ ก็ถือเป็นพรของ
พ่อแม่แล้วไม่ใช่หรือ

แต่นี้ก็กลับรอดมาได้ทั้งคู่ ทั้งที่ปกติคนหนึ่งต้องตาย
ก่อนวัยอันควร ช่างโชคดีเหลือเกิน ทำไมนะหรือ ในออร์เตกา
มีเรื่องสยองขวัญเล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณกาลว่า
ฝาแฝดเกิดมาเพื่อกลืนกินแฝดอีกคน และไม่ใช่คำสาปธรรมดา
เพราะอย่างนั้นจึงว่ากันว่า แม้จะคลอดออกมาได้ทั้งสอง คนหนึ่ง
ก็จะร่างกายอ่อนแอและมีชีวิตรอดได้ไม่นานยังงั้นละ’

ถ้าหลังจากนี้จะเขียนต่ออีกว่า ‘น่าเสียดายเหลือเกิน ที่ลูกของนายรอดมาได้ถึงสองชีวิต’ ก็คงฟังดูเป็นธรรมชาติ ไม่มีอะไรให้แปลกใจ แต่ด้วยสติปัญญาและอุปนิสัยของคนผู้นี้ คงเชื่อจากใจจริงว่า ที่เขียนมานั้นเป็นถ้อยคำที่ดีในมุมมองของตัวเอง ดังนั้นอยากพล่ามอะไรก็ปล่อยให้ทำไปเถอะ

‘มิตรภาพของสองพี่น้องดูจะรักใคร่กลมเกลียวกันดี ตั้งแต่อยู่ในท้อง สมกับเป็นลูกหลานเอสโปซาโดยแท้ ดูฉวนกับกาเยตานาสี มิตรภาพของสองคนนั้นก็ดีมากจนน่าหมั่นไส้เลยละ

อ้อ ถึงตอนนี้ยังต้องห่อด้วยผ้าอ้อม แต่พวกแกก็เป็นเชญโญริตา กับเชญญอร์แห่งเอสกาลันเต ฉันทขอแสดงความยินดีจากใจจริงที่เชญโญริตาและเชญญอร์ตัวน้อยของพวกนายได้รับการบันทึกชื่อลงในหนังสือลำดับศักดิ์ของวงศ์ตระกูลเอสโปซาที่สูงศักดิ์ ในฐานะสมาชิกของตระกูลเอสกาลันเตอย่างเป็นทางการ

เวลาผ่านไปไวดุจสายน้ำไหล ลูกคนอื่นเติบโตใหญ่ไวดั่งวัชพืชกลางทุ่ง! อีกหนอยเจ้าวัชพืชแห่งเอสโปซาก็คงจะโตเท่าเอว

และมีคนมาสู่ขอกันเต็มไปหมดสินะ

อ๊ะ! ว่าแต่เรื่องสู่ขอนะ’

อ๊ะบ้าอะไรล่ะ

‘ก่อนหน้านี้นั้นเคยเกริ่นกับอีนุสแล้ว เมื่อเวลานั้นมาถึง
หวังว่าจะพิจารณาเด็กจากบาเลนซาบ้างนะ’

นี่คือจุดประสงค์หลักที่ส่งจดหมายมาถึงกัลสเตราในวันตั้งชื่อของเด็กทารกแรกเกิด ซายาร์ชทายาทของมาเตโอตั้งครรรค์แล้วอย่างนามหัตถ์จรรย แต่กำหนดคลอดยังอีกยาวไกล ทว่านับตั้งแต่วันที่รู้ว่าซายาร์ชทายาทตั้งครรรค์ จักรพรรดิก็ร้อนกร้อนใจมาก ทั้งที่ยังไม่ทันรู้เลยว่าเด็กในท้องเป็นชายหรือหญิง

‘จะมีวิธีการใดพิสูจน์ว่า ราชวงศ์กับเอสกาลันเตและ

พวกเราทุกคน ไม่มีตะกอนความบาดหมางเหลืออยู่แม้แต่เศษเสี้ยวดีเท่ากับการแต่งงานอีกล่ะ แทนที่จะเลือกคู่จากกรันเดส เด ออร์เตกา เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน ทำไมไม่มาร่วมด้วยช่วยกันผลักดันความยุติธรรมเพื่อส่วนรวมกับราชวงศ์แบบนั้นจะเหมาะกับชีวิตที่สมถะและซื่อสัตย์ของพวกนายมากกว่านะ

ฉันยังคงเชื่อมั่นในความจงรักภักดีที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนของพวกนายสองสามีภรรยา แต่บางครั้งเรื่องแบบนี้ก็จำเป็นต้องมีหลักฐานพิสูจน์ การเชื่อมสัมพันธ์ที่ประสบความสำเร็จอีกรูปแบบหนึ่งระหว่างบาเลนซากับเอสกาลันเตเหมือนสมัยฉันกับจักรพรรดินี จะหมายถึงความถึงความสงบสุขและความเจริญรุ่งเรืองของยุคสมัยถัดไป

พระเจ้าสั่งให้ฉันเอ็นดู รัก และอบรมเลี้ยงดูหลานชายของกัลเดรอนในฐานะหลานชายฝั่งภรรยา เมื่อเติบโตใหญ่ก็เลือกใช้คนได้เหมาะสมกับงาน จนสุดท้ายสงครามพิชิตลาส ซานดิเอโก ของมหาจักรวรรดิออร์เตกาถึงปิดฉากลงได้ด้วยชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่และมีเกียรติ...'

“เหอะ”

‘ยุคสมัยแห่งความร่มเย็นเป็นสุขมาเยือน ทว่าความ
ไม่สบายใจของประชาชนยังไม่ถูกขจัด ดูที่คนในจักรวรรดิ
ยังชุดเอาตะกอนที่ไม่เหลืออยู่ในความสัมพันธ์ของพวกเรา
มาเป็นประเด็นอยู่บ่อยครั้งสิ นั่นคือตัวอย่างหนึ่ง

ถ้ามีหลักฐานสักหน่อย ก็น่าจะขจัดความไม่สบายใจ
ที่หลงเหลืออยู่เล็กน้อยนั้นไปได้หมดสิ้น รวมถึงความไม่สบายใจ
ของพวกนายทุกคนด้วย

ปัจจุบันยังไม่รู้ว่าเด็กในครรภ์ชายาของมาเตโอเป็นชาย
หรือหญิง แต่พวกนายสามีภรรยาก็มีลูกสาวกับลูกชายพอดีเลย
ถ้าชายารัษทายาทตลอดลูกชาย ก็ให้แต่งงานกับลูกสาวของ
พวกนาย ถ้าตลอดลูกสาว ก็ให้แต่งงานกับลูกชายของพวกนาย
ดีไหม

ถึงจะยังไม่รู้ว่าจะเป็นเพศไหน แต่ก็มั่นใจได้ว่า
ต้องเป็นคู่ที่สมบูรณ์แบบอย่างแน่นอน

ขอให้ความเมตตาและความรักของพระเจ้าสถิตอยู่เหนือ
ศีรษะของเด็กๆ ไปชั่วชีวิต

แล้วฉันจะเฝ้ารอคำตอบจากทางท่าเรือนะ

ณ เมินโตซา แม็กซิมิเลียโน บาเลนซา เด ออร์เตกา’

“พาล์มเสียวเยียด...”

“ให้เผาไหม้คะ”

แค่เหลือบมองยังเห็นว่าเต็มไปด้วยเรื่องเหลวไหลยาว เป็นพรีด ชั่วนาที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างยื่นมือข้ามโต๊ะมาหยิบจดหมาย กลับไป ทั้งที่เมื่อครู่เป็นคนยื่นจดหมายฉบับนี้ให้อิเนสเองกับมือ แต่กลับทำตัวไม่เคารพ เหมือนจำไม่ได้ว่าผู้ที่ส่งจดหมายมา คือใคร

คนเป็นเจ้านายเองก็ส่งจดหมายของจักรพรรดิให้ ด้วยความไม่เคารพเช่นกัน

“...ดืออส มิโอ ยังมีอีกเหรอ”

อิเนสบังเอิญสังเกตเห็นข้อความด้านหลังกระดาษ ที่ซ้อนกันหลายแผ่น เธอถอนหายใจอย่างไม่กลัวงเรง และเมื่อ อ่านได้ใจความของบรรทัดแรก สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปโดยพลัน

‘อ๊ะ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ไหลข้างซ้ายของนาวาเอกยังพิการ
อย่างที่เคยบอกเอาไว้อยู่อีกเธอ’

“...”

“ท่านอินเนส?”

แน่นอนว่าไหลซ้ายของกัสเซล เอสกาลันเต ใช้การได้
ปกติดี และไม่ใช้ความลับสุดยอดอะไรในกัสเตรา แค่ประกาศไว้
อย่างเป็นทางการว่า ‘โกลัฟการ’ แต่คนที่พอจะรู้จักชายหนุ่ม
ต่างก็เห็นแล้วว่าเขาสามารถใช้แขนซ้ายได้อย่างคล่องแคล่ว
ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดอะไร

ในพิธีแต่งตั้งตำแหน่งของพลเรือเอกโนริเอกา ในพิธีวิวาร์
ของเพื่อนทหารร่วมกองทัพ ในงานเทศกาลที่จัดหน้าโบสถ์ใหญ่
ตามวันเฉลิมฉลองของเหล่านักบุญก็เช่นกัน

ชายหนุ่มที่มารับภรรยาตามงานพบปะสังสรรค์ของเหล่า
เซญูญูรา ใช้แขนซ้ายโอบภรรยาอย่างไม่สะทกสะท้าน และใช้
แขนข้างเดียวกันนั้นถือปืนยาวหนักอึ้งในเขตล่าสัตว์ติดทะเลสาบ

ช่วงวันหยุด ซึ่งเหล่าทหารต่างก็พาภรรยาไปพักผ่อนกันแน่นขนัด
เพียงแต่อ้างว่า ‘ไม่ได้ปกติดีถึงขั้นจะกลับไปทำหน้าที่เดิมได้’
ซึ่งก่อนจะกลายเป็นภาพที่ทุกคนเห็นกันชินตา กัสเซลก็มักจะ
ใช้สองแขนอุ้มสองแฝดเดินไปเดินมาในเขตบ้านพักอยู่เสมอ

บ้านพักหลังนี้มีคนรับใช้จากบ้านอื่นผ่านเข้าออกทาง
ประตูหลังสำหรับคนงานทั้งเข้าเย็น ต่อให้คนรับใช้ในบ้าน
ไม่หลุดปากพูดอะไรก็ไม่มีประโยชน์อยู่ดี ในเมื่อคนเป็นนายจ้าง
ไม่สนใจจะปิดบัง แนนอนว่าคนรับใช้เหล่านั้นแค่แวะมาส่งของ
เลยหยุดนั่งพักในห้องข้างครัว ไม่ได้เดินเฟ้นฟานในตัวบ้านพัก
แต่เห็นก็เห็นไปแล้ว จะให้ทำอะไรได้เล่า

ภาพนาวาเอกเอสกาลันเตเดินเล่นอยู่บนเนินเขาโรโกรโน
อุ้มลูกน้อยอย่างทะนุถนอมด้วยสีหน้าผ่อนคลาย เหล่าคนรับใช้
ที่แวะมาทำธุระตามคำสั่งของเจ้านายต่างก็ได้เห็นกันทุกสามสี่ครั้ง
ที่แวะมาเยือนบ้านพักเอสกาลันเต เพราะชายหนุ่มหมั่นออกมาเดิน
ทุกเช้าเย็นอย่างสม่ำเสมอเสียเหลือเกิน

เมื่อผู้คนพูดกันปากต่อปาก อาจจะเข้าไปหน่อย แต่อย่างไร
สักวันก็ต้องรู้ไปถึงหูของจักรพรรดิ ทว่าพวกเขาก็ไม่ได้เก็บ
เป็นความลับมิดชิดจนห้ามให้ใครรู้มาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ต่อให้

เคลือบแคลงใจเมื่อได้ฟังรายงานว่า ‘นาผิด้หวังที่ไม่มีวีแววว่า
จะดีขึ้นเลย’ แต่จักรพรรดิก็กไม่สามารถแสดงออกนอกหน้าว่า
รู้ความจริงอยู่แล้วได้ ว่าแล้วก็ตลกดี

แหละ เพราะเหล่าทหารที่ประจำการอยู่ที่กัลสเตรา
โดยเฉพาะพวกที่พอจะมีบารมีกับความน่าเชื่อถืออยู่บ้าง ไม่เคย
หลุดปากพูดความจริงเรื่องนี้ให้คนในวงสังคมเมนโดซาได้ยิน
ราวกับนัดแนะกันมาอย่างดี

จะพูดขึ้นกลางราชสำนักว่า ‘ได้ยินมาจากข่าวลือ
ที่พวกคนรับใช้ในกัลสเตราลือกัน’ ยิ่งไร้ความหมาย รังแต่จะทำให้
ตัวเองกลายเป็นตัวตลกที่น่าสมเพชเสียเปล่า ๆ

‘...ตัวเอกของเกียรติยศปฎิเสฐการเลื่อนยศที่สมควร
ได้รับ ประกาศปลดประจำการทุกเดือนราวกับข่มขู่จักรพรรดิ
แล้วยังปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างเสียเปล่าด้วยการเก็บตัวอยู่ใน
บ้านพักที่ชนบทอย่างกัลสเตรา ไม่ยอมโผล่มาให้เห็นที่เมนโดซา
แม้แต่ผมสักเส้นอีกต่างหาก รู้ใหม่ว่านั่นทำให้หัวใจของฉัน
เจ็บปวดมากแค่ไหน

แค่หลานชายที่รักกลายเป็นคนพิการตั้งแต่อายุน้อย ก็ทำให้ฉันทรมานใจมากแล้ว แต่นี่ยังต้องมีบาดแผลทางใจ จากการเป็นคนพิการทั้งที่มีลูกเล็กอีก คิดถึงเรื่องนี้แล้วน้ำตาก็เกือบจะไหลออกมา

การกลับมาใช้แขนอีกครั้งเป็นเรื่องยากมากเลยเธอ ไหล่ที่ถูกออร์แลนโดแทงทะลุยังไม่สมานกันอีกหรือไง ไม่เลยสักนิด? จริงเหรอ? ถ้าอย่างนั้นก็ยิ่งต้องกลับมาเมนโดซา ให้พวกดอกไม้ในเรือนกระจกทั้งหลายได้เห็นว่ กัสเซล เอสกาลันเต ต้องเสียสละขนาดไหนในสงครามพิชิตลาส ซานดิเอโก ที่ผ่านมา

สงครามพิชิตดินแดนจบลงไปได้หนึ่งปีกว่าแล้ว แต่จนป่านนี้ยังไม่ได้รับรางวัลที่สมควรได้รับกันเลย จนผู้คนเริ่มครหาว่าฉันที่ไร้ความผิด เป็นจักรพรรดิที่ไม่รู้จักตอบแทนความดีความชอบ

ผู้คนเอาแต่ให้ร้ายว่าฉันตระหนี่ แม้แต่เหรียญทองสักเหรียญก็ไม่ยอมจ่ายตอบแทนความอุทิศตนของบุตรชายคนโตแห่งเอสกาลันเต ที่เสี่ยงชีวิตออกรบจนกลับมาเป็นคนพิการ แขนข้างหนึ่งใช้การไม่ได้ นอกจากจะไม่ยอมเลื่อนยศให้แล้ว ยังห้ามไม่ให้เสนอนำมาที่เมนโดซาอีกต่างหาก'

เห็นได้ชัดว่าทนต่อไปไม่ไหว เลยเขียนระบายความในใจ
มายาวเป็นพรีดแบบนี่ นั่นคือคำสั่งให้รีบใส่หัวกลับไปเมนโดซา
ทุกคนจะได้เห็นว่าแขนของคนน่ารังเกียจอย่างนายไม่ได้พิการ
แต่ปกติดีสุดๆ เลยต่างหาก ช่วยบอกให้ทุกคนรู้ว่า ฉันไม่ได้
เป็นคนสั่งห้ามให้มา แต่เป็นนายเองนั่นแหละที่ไม่ยอมกลับมา
สักที เรื่องเลือนยศก็เป็นนายที่เอาแต่ยื่นกรานปฏิเสศ ฉันเลยต้อง
จับโนริเอกาที่นายผลักรับหน้าแทนนั่งตำแหน่งพลเรือเอก
อย่างเลียงไม่ได้แบบนี้

สงสัยคำพูดไม่รื่นหูจะกลับมาอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์
อีกครั้ง อินสกระตุกียัมมูกอย่างพึงพอใจ ถ้าไปแล้วสร้าง
ทำเป็นใช้แขนข้างหนึ่งไม่ได้จริงๆ ทางนั้นจะเอาอย่างไรต่อ
ลองกัสเซลสวมเครื่องแบบฝั่งเดียวไปร่วมทุกงานสังคม
ในเมนโดซาสี รับรองจักรพรรดิได้ไล่ตะเพิดกลับมากลสเตรา
แน่นอน

ถึงอย่างนั้นเขาก็เกือบกลายเป็นคนพิการแล้วจริง ๆ
กัสเซลหายเร็วและหายดีเกินไป ทำให้กลายเป็นเรื่องผิดปกติแทน
ดังนั้น ผู้คนในเมนโดซาก็แค่ลือกันตามความเข้าใจเดิมนั่นเอง

‘ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงตัดสินใจที่จะไม่ทนความอับยศนี้อีกต่อไป
แขนใช้ได้ข้างเดียวก็ยังเลื่อนยศได้ และสามารถโผล่หน้ากลับมา
ที่เมนโดซาได้ด้วยเหมือนกัน แค่นายยีนอยู่หนึ่งๆ โลกก็สาดส่อง
เกียรติยศลงเหนือศีรษะให้เอง ไม่เห็นจะต้องก่อเรื่องที่ไม่สามารถ
เข้าใจได้ และสร้างความอับอาย...’

“มี อามอร์ ยืมเหมือนจะฆ่าใครแบบนั้นมันน่ากลัวนะคะ”

“นี่คือสีหน้าดูแคลนต่างห่าล่ะ”

“ผ่าบาทว่าอะไรกันแน่คะ”

“สังยุติการพักร้อนของสามีฉันนะสิ”

อินเนสซ่อนจดหมายลายพระหัตถ์ของจักรพรรดิ จัดการ
ขยำมันเป็นก้อนกลม แล้วขว้างตรงไปยังเตาผิงในห้องรับรอง
ที่อยู่ค่อนข้างไกล กระดาษร่วงลงบนพืนที่กำลังลุกไหม้
อย่างแม่นยำ พริบตาเดียวก็ถูกเผาจนกลายเป็นขี้เถ้า

เนื้อหาไร้สาระนั้นช่างมันก่อน ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ควร
ปล่อยให้กัสเซลเห็นส่วนที่จักรพรรดิเขียนพาลามมาอย่างใสซื่อว่า

ลูกๆ ของพวกเขาสมควรตายก่อนวัยอันควรบ้าง คำสาปของ
ฝาแฝดบ้างอะไรบ้าง กัสเซลไม่มีทางชอบใจแน่ เขาไม่ซื้อม้า
ตรงจากบ้านพักไปเมนโดซาทันทีก็บุญแล้ว

หลังจากที่รีคาร์โดกับอิวาน่าลืมหืมตาดูโลก เมื่อเป็นเรื่องของ
ลูกแฝด กัสเซลก็กลายร่างเป็นพ่อตาตัวเองทันที ต่อให้อีกฝ่าย
เป็นถึงจักรพรรดิ เขาก็จะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูดว่าจะฆ่าไอ้สารเลว
บาเลนซานั้นซะ

ตรงกันข้ามกับอิเนสที่หลังคลอดลูกแล้วกลับกลายเป็น
คนใจเย็นลงมาก หากการเผาจดหมายลายพระหัตถ์ของจักรพรรดิ
ถือว่าใจเย็นแล้ว ก็คงจะนับว่าใจเย็นนั้นแหละ

มัวนาผู้จงรักภักดีนัยยะของ ข้างเตาผิง ช่วยเชื้อไฟ
เผาจดหมายของจักรพรรดิใหม่เร็วขึ้น ระหว่างนั้นสายตาสุม
เยือกเย็นของอิเนสก็ปรายมองเลยไปยังระเบียบง ดวงตาหรีโด้ลง
อย่างอ่อนโยน เพียงหันไปทางนั้น รอยยิ้มก็ผุดขึ้นบนใบหน้า
โดยธรรมชาติได้ตลอดทั้งวัน

กัสเซลเล่นกับบัสเกซโดยอัมรีการ์โดที่ชื่นชอบเจ้าสุนัข
ของพวกเขามากเป็นพิเศษไว้ เจ้าสุนัขสีขาววิ่งตามจานกลม

ที่ถูกเขวี้ยงไปกลางแสงอาทิตย์ ใบหน้าเล็กของเด็กชายที่หัวเราะ
เอ็กอัก โบกไม้โบกมือกลางอากาศราวกับอยากไล่ตามสุนัขตัวนั้น
ไปด้วย มองผาดเดียวก็เห็นว่าละม้ายคล้ายกับบิดามาก

นัยน์ตาสีฟ้าส่องประกายระยิบระยับดุจผิวน้ำทะเลที่โดน
แสงแดดส่องเด่นชัด ผมสีดำขลับที่ได้ไปจากมารดา แค่นี้
นัยน์ตาคู่นี้ ไม่ว่าดยุกบาเลซเตนาจะยื่นกรานว่าโขกมาจาก
แม่พิมพ์ของบาเลซเตนาอย่างไร ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าริคาร์โด
คือบุตรชายแห่งเอสกาลันเต

เสียงของอีวานาที่นอนกลางวันรับแดดอ่อนๆ อยู่ในเปล
ริมหน้าต่างร้องอ้อแอ้ เรียกให้อิเนสรีบเข้าไปอุ้มลูกสาวขึ้นมา
กอดปลอบเพื่อให้หยุดร้องอย่างชำนาญ เธอช้อออกไปนอกหน้าต่าง
ให้ลูกสาวมองตามนิ้ว พามองพอกับพี่ชาย

“ปาปิ ปาปิ...”

“จ้ะ ปาปิอยู่ในไหน?”

และวันตั้งชื่อของลูกแฝดตระกูลเอสกาลันเต ก็กลายเป็น
จุดสิ้นสุดวันหยุดพักร้อนของนาวาเอกเอสกาลันเต ที่ตอนแรก
ดูเหมือนจะไม่มีวันกลับไปปฏิบัติหน้าที่อีกเลย แต่อิเนสตัดสินใจ

ต่อเวลาให้สามีกสักหลายวันหน่อย

หลังจากที่ลูกแฝดเกิดมา กัสเซล เอสกาลันเต ก็มีแผนการหนึ่ง อยู่ในใจมาตลอด นั่นคือประกอบพิธีตั้งชื่ออย่างยิ่งใหญ่อลังการ ในกัสเตรา เสร็จแล้วก็กำจัดพ่อแม่ตัวเองที่ติดหลานแจ และพ่อตาที่น่ารำคาญไปจากกัสเตราให้หมด จากนั้นจะได้ ยกสมอเรือขึ้น แล้วพาครอบครัวเดินทางมุ่งหน้าสู่ฮิลเล ทัสยา โดยไม่หันหลังกลับมาอีก

แน่นอนว่าต้องจัดพิธีปล่อยเรือลงน้ำ¹ กับพิธีตั้งชื่อ² ด้วย โดยทำเป็นไม่สนใจความจริงที่ว่า เรือของอิเนสลอยอยู่กลางทะเล อยู่ก่อนแล้ว นั่นเป็นเรื่องปกติ เพราะเขาไม่มีทางพาภรรยา กับลูกๆ ขึ้นเรือใบที่ยังไม่ผ่านการทดสอบได้

หลังจากผ่านการล่องทะเลไปทางเหนือที่คลื่นพัดสูงที่สุด ในทะเลแถบนี้อย่างปลอดภัยกว่าห้ารอบ ในที่สุดเรือใบของอิเนส ก็เตรียมการพร้อมที่จะออกเดินทางลงสู่ทิศใต้กันแล้ว

¹ พิธีลอยเรือที่สร้างใหม่ลงน้ำ

² พิธีตั้งชื่อให้กับเรือหรือยานบิน

สมาชิกครอบครัวทั้งสี่คนจะล่องเรือไปจนถึงหมู่เกาะ
ฮิลเล ทัสยา อย่างไม่รีบร้อน ใช้เวลาห้าสัปดาห์ และแสดงว่า
แขนเพียงจะหายดีเอาตอนขากลับ เรียกว่าปาฏิหาริย์ได้ไหมนะ
ใช่ นั่นคือการฟื้นตัวที่เป็นปาฏิหาริย์ แผนการนี้สมบูรณ์แบบ
กัสเซลทอนแผนการนี้กับอีนุสอยู่หลายครั้ง ทั้งสองคน
ต่างยอมรับว่ามีมุกที่เจ๋งจริง จึงให้คนรับใช้ที่ใกล้ชิดช่วยกัน
ตรวจทานแผนการอย่างไม่มีที่ติ

“ท่านนาวาเอกตกน้ำก็ไม่ตายอยู่แล้ว ส่วนท่านอีนุส
ผมยาว หากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินก็สามารถกระชากขึ้นมาได้
สบาย...”

“ราอูล บาลัน นี่นายวิจารณ์ที่เซบิญาปล่อยผมยาวสยาย
งั้นหรือ”

“แค่พูดเผื่อเฉยๆ...เอาเป็นว่า แม้แต่ท่านดยุกบาเลซเตนา
ที่เป็นบิดายังไม่สามารถเอาชนะความดีร้ายของท่านอีนุสได้
สักครั้ง และสามี่ที่เป็นความหวังเดียวก็ดันเป็นหัวใจของ
แผนการเสี่ยงอันตรายนี้อีก แล้วใครมันจะไปกล้าขัดล่ะครับ”

“สรุปว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย”

“ดิออส มิโอ เห็นด้วยอะไรกัน ได้โปรดอย่าถามความเห็นในเรื่องน่าล้าปากใจแบบนั้นกับข้ารับใช้คนนี้เลยครับ...ผมสามารถบอกได้เท่านั้นครับ”

“ก็แล้วไอ้เท่านั้นะ จะบอกเมื่อไหร่”

“ท่านนาวาเอกเป็นคนวางแผน แล้วท่านอินเนสก็เห็นด้วยใช่ไหมครับ”

“ใช่”

“แล้วมีใครถามความเห็นท่านริคาร์โดกับท่านอีวาน่าหรือยังครับ”

“...”

“ท่านทั้งสองน่าสงสัย จะคว่ำผมจากในน้ำแบบท่านอินเนสก็ได้ ไม่สิ ไม่มีวิธีช่วยเหลือเลย ตัวก็เล็กแสนเล็ก จะคว่ำเอาไว้ง่าย”

วาเลต์หนุ่มปากจัดชี้ตรงประเด็นและมีเหตุผล พวกท่านอยากทำอะไรก็ตาม แต่ได้ถามลูกแฝดที่พูดไม่ได้ของพวกเขาไหม ว่าอยากทำหรือไม่ พูดจาได้อวดดี ไม่รู้จักสถานะของตัวเอง

บ้างเลย แต่นี่ถือว่าพูดอ้อมแล้ว หากถอดเปลือกนอกนี้ออกก็คือ การตำหนิว่า ‘คุณหนูคุณชายที่สูงศักดิ์และบอบบางผิดอะไร ทำไมจะต้องตามไปลำบากแบบนั้นด้วย’

กัสเซลพ่นลมหัวเราะทางจมูก เขาย้อนถามเหมือนไต่ยีน เรื่องเหลวไหล

“จะให้ถามความเห็นอะไรจากเด็กที่เพิ่งอายุแค่สิบเดือน ถึงจะสมบูรณ์แบบที่สุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ลืมหูลืมตาโลกได้สิบเดือน ก็เถอะ...”

เจ้านายหนุ่มพลิกลิ้นเปลี่ยนคำพูดอย่างฉับพลันเมื่อภรรยา เดินผ่านหน้าต่างไปพอดี ราอูล บาลัน มองอย่างไม่อยากเชื่อ สายตา ทว่ากัสเซลถือเสียว่านั่นคือการยอมรับแบบหนึ่ง

“อา ดิออส มีโอ! ท่านนาวาเอก! ถ้าไม่ได้บ้า จะทำแบบนั้น กับคุณหนูคุณชายที่ยังเด็กและอ่อนแอแบบนั้นได้อย่างไร!”

“ฉันไม่ได้บ้า”

“ถ้าคิดจะพาคุณหนูคุณชายขึ้นเรือเล็กเสียสติลำนั้น ก็ไปเอาปืนมายิงอารอนดราคนี่ก่อนเลยเถอะค่ะ! เกิดไปเจอ

พวกโจรสลัดเข้าจะทำยังไงคะ!”

“ตอนนี้บนทะเลพานาเบไม่เหลือโจรสลัดที่เป็นภัยต่อเรือออร์เตกาแล้ว”

“หมายความว่านอกทะเลพานาเบมีสินะคะ! ถ้าพวกโจรสลัดจากน่านน้ำอื่นข้ามมาล่ะ จะทำยังไง! เรือรบแบบนั้นนะ!”

“...อารอนดรา ไม่ใช่เรือรบ มันคือเรือใบ แถมมีปืนใหญ่ตั้งห้าสิบสี่ช่อง ฉันบอกตั้งที่รอบแล้ว คราวก่อนก็ตามอินেসไปจนเห็นกับตาแล้วนี่ ยังชมอยู่เลยว่าใหญ่โตเหมือนคฤหาสน์ยิ่งกว่าบ้านพักที่ได้รับการต่อเติมเพิ่มหลังนี้อีก...”

“ปืนใหญ่! พระเจ้าช่วย ปืนใหญ่! ถ้าปืนใหญ่ห้าสิบสี่กระบอกบนเรือใหม่เอี่ยมที่ไม่เคยออกทะเลอย่างจริงจังมาก่อนระเบิดเข้าจะทำยังไงคะ!”

“เคยบอกแล้วด้วยว่า ทดลองแล่นไปบนเส้นทางที่ได้ชื่อว่าเลวร้ายที่สุดมาแล้วถึงห้ารอบ...”

“งั้นก็ไม่ใช่เรือใหม่แล้วนะสินะ! ถ้าเรือเก่าที่เคยผ่านคลื่นลมคลื่นทะเลมาถึงห้ารอบแตกหักตรงไหนจะทำยังไงคะ

เกิดนายท้ายไม่รู้ตัวว่าชนแนวหินโสโครกละ”

“ไม่เกิดเรื่องแบบนั้นหรอก นายท้ายเรือ...”

“ถ้าน้ำค่อยๆ ร่วเข้ามาในเรือทีละนิดระหว่างทางไป
อิลเล ทัสยา ละคะ”

“...”

“ไ้ปีศาจชั่วร้าย!”

ถ้าไม่ติดว่าอินเสรักเหมือนแม่นมของตัวเองละก็นะ...
กัสเซลอยากจะได้อารอนดราออกตอนนี้เลย แต่ไม่จำเป็น
ต้องใส่ใจกับคนที่คุยกันไม่รู้เรื่องหรอก

“ไม่ทราบว่ามันจำเป็นแค่ไหนว่าเราควรจะไปด้วยไหมคะ”

“ซัวนา ถ้าเธอต้องการก็ทำได้”

“ดิฉันพร้อมที่จะติดตามทั้งสองท่านไปเสมอค่ะ”

อย่างไรก็ดีตั้งใจจะพากำลังพลรบติดตามไปด้วย โดยอ้างว่า
ออกไปลาดตระเวนทะเลพานาเบออยู่แล้ว เพราะเรื่องนี้แค่สั่ง
ให้ลาดตระเวนกันตามจริง ก็ไม่ถือว่าใช้งานคนเพื่อผลประโยชน์

ส่วนตัวแล้ว

การจับผู้ชายที่ฉันชอบมองเป็นอาหารตาอาหารใจ
ไปด้วยก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร จึงได้รับการเห็นชอบจาก
ฉันอย่างง่ายดาย

“ฉันคงต้องให้นายอยู่ที่กัลสเตรา ร่างกายที่แก่ชราแบบนี้
ผืนสังขารถ่อไปถึงฮิลเล ทัสยา ตอนกลับมาบนบกคงไม่พ้น...”

“เป็นศพใช่ไหมครับ ขอขอบคุณครับ ขอให้เดินทาง
โดยสวัสดิภาพ”

อัลฟอนโซตอบรับอย่างหน้าชื่นตาบาน เมื่อได้ยินว่า
เจ้านายที่รักกันมากกับพวกคนรับใช้ตัวป่วนจากเปเรซ จะพากัน
หายไปจากบ้านพักกัลสเตรานานถึงห้าสิบวันเต็ม ผิดกับสีหน้า
ตอนพยายามหาข้ออ้างว่าเมาเรืออย่างโน้นอย่างนี้เสียยี่ดียว
ดูท่าคงจะอยากอยู่ให้ห่างจากพวกเขามากจริงๆ

แม้จะไม่ค่อยเคารพเจ้านายไปบ้าง แต่ก็ถือว่าได้ผ่าน
การเห็นชอบแล้วจากสามในสี่จอมเรื่องมากประจำบ้านพัก
พรุ่งนี้เย็นδυකුබාලෙහිเตนาจะเดินทางกลับแล้ว ส่วนดยุก
กับดัชเชสเอสกาลันเตจะตามไปในเช้าวันมะรืน

“...แต่อะไรนะ”

“สัปดาห์หน้า อีก นายต้องกลับไปทำงาน”

“...ฉันเหรอ”

“ใช่ นายนั้นแหละ”

มือที่เคঁคณลิ่งเนือนุ่มไต้ชูดนอนชะงัก กะพริบตาปริบๆ สบตากันท่ามกลางความเงียบ ทว่าการสื่อสารทางโทรจิต ใช้ไม่ได้ผล สุดท้ายอีนะจึงเปิดปากพูดก่อน

“...ไปแสดงให้คนที่เมนโดซาเห็นว่าแขนของนายดีขึ้น เล็กน้อย แค่นี้พอจะกลับมาประจำการได้ก็พอ เรื่องเลื่อนยศ คงปฏิเสธต่อไปไม่ได้ จักรพรรดิอดทนมานานพอแล้ว พวกเราก็คือทรามมนุษย์ใจแคบคนนั้นนั่นแหละจริงๆ”

ที่ผ่านมากัสเซลสแรรังว่าแขนข้างซ้ายใช้การไม่ได้ทั้งที่ ปกติดี การเสสสแรรังนั้นก็ไม่ได้ทู่เมเทเท่าไร บ่อยครั้งที่เขา ขยับแขนซ้ายอย่างคล่องแคล่วราวกับตั้งใจให้ใครต่อใครเห็น แม้จะรู้สึกไม่ชอบมาพากล แต่จักรพรรดิก็น่าสามารถถามออกมา ตรงๆ ได้ว่า ‘บั้งอาจแกล้งทำเป็นพิการอะ’

การที่อินสกับกัสเซลทำเช่นนั้นไม่ต่างจากหัวเราะเยาะว่า ไหนขอดูหน่อยซิ ความอดทนที่ต่ำและไร้ค่านั้นจะทนได้นานแค่ไหน จุดประสงค์หลักของพวกเขามีเพียงได้หยุดพักร้อนและใช้เวลาร่วมกับลูกๆ อย่างไม่มีกำหนด แต่ก็ไม่ใช่ปฏิเสธรที่จะตีต่ำกับความสนุกที่ได้รับมาเป็นของแถม

สงครามพิชิตลาส ซานติเอโก และเหตุการณ์คุมตัวไปซังคุกที่เบลกรานอ กลายเป็นตะกร้อครอบปากสุนัขของจักรพรรดิ แม้จะหมดความอดทน กัสเซลก็แค่เถียงกลับไปอย่างหน้าด้านๆ ว่า ‘ถือเป็นยาวสำหรับล่าสัตว์ไหว แต่อาการไม่ได้ดีถึงขั้นจะกลับไปประจำการ’ ก็หมดเรื่องแล้ว อย่างไรก็ตามก็ยังมีเพียงเจ้าตัวที่รู้ว่าร่างกายตัวเองเป็นอย่างไร ในเมื่อเจ้าตัวบอกว่ารู้สึกแบบนั้น แล้วใครจะไปว่าอะไรได้ ถ้ากลับเข้าค่ายทหารแล้วไหลมันเกร็งจนขยับไม่ได้จะให้ทำอย่างไร

ในกองทัพเรือไม่มีใครห่วงใยชื่อเสียงของจักรพรรดิกันอยู่แล้ว แม้แต่พวกนายทหารชั้นสัญญาบัตรที่รักษากัสเซลก่อนไปรบ หลังสงครามพิชิตดินแดนจบลง ยังยกหลานชายของกัลเดรอนขึ้นไปอยู่บนหิ้งเดียวกับพลเรือเอกที่เสียชีวิตไปแล้วเลย สหายร่วมกองทัพของเขาต่างก็ให้ความร่วมมือโดยสมัครใจกันทั้งนั้น

ดังนั้น แผนการนี้ไม่ได้เกิดจากความคิดของสามีภรรยา
ว่าที่ดยุกเอสกาลันเตที่อยากทดสอบและเล่นสนุกกับความอดทน
ของจักรพรรดิอย่างเดียว หากสถานการณ์บ้านเมืองยังคงสงบสุข
แบบนี้ต่อไป นาวาเอกเอสกาลันเตจะทำตัวเหมือนนกแรงกดตัน
ที่ไม่มีอยู่จริงจากจักรพรรดิ แล้วเก็บตัวอยู่บนยอดเขาโรโกรโญ
สักหลายปีหน่อย ก็น่าจะสนุกดีไม่ใช่หรือ

ดูอย่างโมเซ อัลเมนารา ที่ก่อนหน้านี้เป็นคนพูดโกหก
ไม่เป็นอันดี เมื่อครูเห็นกัสเซลถือไฟด้วยมือซ้ายในวงไฟแล้ว
ยังพูดกับหัวหน้าอีกคนหน้าตาเฉยว่า ‘น่าเสียดายนะครับ
ที่อาการบาดเจ็บของท่านนาวาเอกฟื้นตัวช้ามาก’

ใช่ นาวาเอกเอสกาลันเตสมควรได้รับการยกย่องตาม
ผลงาน แต่จำเป็นต้องเป็นตอนนี้ด้วยหรือไง ในเมื่อสุดท้าย
ก็ต้องได้รับการเลื่อนยศเป็นพลเรือเอกในสักวันอยู่แล้ว

จักรพรรดิแม้แต่ริยาผลงานของนาวาเอกเอสกาลันเต
รับรองไม่ยอมรับอย่างเป็นทางการ ขนาดช่วงที่ได้เลื่อนยศกัน
ทั้งกองทัพหลังนำชัยชนะกลับมาจากสงครามพิชิตดินแดน
ยังมีแค่นาวาเอกเอสกาลันเตคนเดียวที่ไม่ได้รับการเลื่อนยศ
เผยจิตใจคับแคบออกมาให้เห็นหมดเปลือก ทั้งที่หลายคน

ร้องเรียนแทนก็ยังนิ่งเฉยไม่ยอมเลื่อนยศให้นานนับปี ดูเอาเถอะ
ว่าเลวทรามขนาดไหน

ร่างกายนั้นต้องบาดเจ็บหนักแค่ไหน อาการบาดเจ็บที่ใหญ่
ต้องรุนแรงแค่ไหน ผู้ชายที่ไม่เคยถนอมร่างกายตัวเองแม้ยาม
อยู่กลางสมรภูมิบนท้องทะเลถึงได้ทำตัวแบบนี้ ทั้งหมดที่ทำลงไป
คงเพราะสภาพเจียดคำว่าพิการอย่างแท้จริงนั้นแหละ

หลานชายของกัลเดรอน บุตรชายคนโตของดยุก
เอสกาลันเต ถึงขั้นยอมสละแขนข้างหนึ่งให้แก่พระเจ้าเพื่อ
ชัยชนะ แต่สิ่งที่จักรพรรดิตอบแทนความอุทิศตนอันสูงส่ง
ของชายหนุ่ม กลับมีเพียงความริษยาไม่เข้าเรื่อง เพราะยัง
อาฆาตแค้นอย่างหน้าไม่อาย ทั้งที่ลูกชายตัวเองเป็นฝ่ายทำร้าย
ภรรยาคนอื่นก่อน

นอกจากนี้ยังมีการเปิดเผยออกมาแล้วว่า กัสเซล
เอสกาลันเต แสดงจุดยืนว่าต้องการปลดประจำการมาหลายครั้ง
แต่จักรพรรดิไม่ยอมอนุญาตสักที เพราะต้องการใช้ประโยชน์
จากชื่อของเขาต่อ ตัวเองทำคนอื่นเอาไว้อยู่ แต่ดันทนฟัง
คำพูดไม่รี้นหูไม่ก็ประโยชน์บนหน้าหนังสือพิมพ์ไม่ได้

ในโลกใบนี้มีคนจิตใจคับแคบ สนใจแต่ความคิดของตัวเอง ตลอดทั้งวันแบบนั้นอยู่ได้อย่างไรกัน! ไม่ว่าจะเป็นเม่นโตซาหรือที่ไหน ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดก็ออกมาเป็นข้อสรุปเดียวกัน เนื้อหาอาจจะมีผิดเพี้ยนไปบ้าง แต่บทสรุปถูกต้องตามความเป็นจริงอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็ในความคิดของคนอื่นๆ

“เรื่องอื่นไม่เท่าไร แต่ทนนโตนกล่าวหาว่าเป็นคนตระหนี่ต่อไปไม่ไหวแล้ว เห็นบอกว่ารู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมจนอยากตาย”

“งั้นก็น่าจะตายไปซะเลยสิ”

“ถ้าแค่ช่วยคลายความอึดอัดใจของจักรพรรดิ...”

“ปล่อยให้อึดอัดใจไปจนตายนั่นแหละ”

“และก็น้อยๆ ยอมรับการเลื่อนยศ...”

“ไม่เอา...เลื่อนยศมันดีตรงไหน มีแต่จะน่ารำคาญกว่าเดิม”

“ดีตรงทำให้ยึดใหลได้ไง”

“...น่ารักจัง”

กัสเซลรับปลายจมูกของอินেসด้วยใบหน้าบึ้งตึง ก่อนจะยอมผละมือออกจากส่วนนุ่มนวลที่แซ่ค้ำไว้ตลอดการสนทนา อินেসลุกขึ้นจากโซฟา เสื้อผ้าหลุดลุ่ย เธอหยิบซิการ์ที่ถูกจุดทิ้งเอาไว้โดยไม่มีเจ้าของมาคาบไว้

“เรื่องล่องเรือ รอให้อากาศอุ่นขึ้นอีกหน่อยค่อยไปก็ได้”

“อินেস ที่นี้ขนาดฤดูหนาวยังอุ่นจนจะร้อนอยู่แล้ว ส่วนอิลเลทัสยา ไม่มีฤดูหนาวด้วยซ้ำ”

“ยังไงก็เพิ่งจะผ่านปีใหม่มาได้ไม่นานไม่ใช่หรือ รออีกหน่อยเอง”

“เธอเอาจริงหรือ อีกสองวันท่านพ่อของเธอกับท่านพ่อท่านแม่ของฉันจะไปจากกัลสเตรากันแล้วนะ กังขวงคองน่าเบื่อพวกนั้น...”

กัสเซลเพิ่มพ้ออย่างไร้ความเคารพไปตามารดา พลังลูปใบหน้าของอินেস หญิงสาวจุ่มพิตปลายนิ้วเขา ก่อนจะแค้นหัวเราะด้วยความหงุดหงิดกับอีกเรื่องที่เพิ่งรับรู้มา ควันซิการ์จางๆ กระจายวงออกไปตามจังหวะการหัวเราะ ไม่ใช่แค่สามีเธอคนเดียวที่ตื่นเต้นกับการออกเดินทางท่องเที่ยว

“เพราะให้นายพันผ้าพันแผลไปนั่งอยู่ในกองบัญชาการ
ดีกว่ายกริการ์โตหรืออิวาน่าให้พวกบาเลนซานะสิ”

“...อีนัส อย่าบอกนะว่าแม็กซิมิเลียโน บาเลนซา บังอาจ
พูดถึงเรื่องแต่งงานนะ”

“ก็...”

นั่นต้องเป็นจดหมายฉบับของวันนั้น ที่อีนัสอ่านไป
บรรทัดเดียวก็เผาทิ้ง บอกว่าพม่าเพื่ออะไรไร้สาระเต็มไปหมด
ไม่ผิดแน่ ก่อนวันตั้งชื่อของลูกแฝด ผู้แทนพระองค์ถือธง
ประจำองค์จักรพรรดิตะโกนเสียงดังอย่างเหนื่อยหอบว่าจักรพรรดิ
ส่งตนมา

ตอนนี้ยังกล้าจะจับสิ่งมีชีวิตปริศนาของบาเลนซา
ที่ยังไม่รู้ว่าเป็นปีศาจตนใดลงมาเกิด ให้คู่กับลูกๆ ของพวกเขา
ที่เพิ่งจะผ่านวันตั้งชื่อมาได้ไม่นานอย่างนั้นหรือ...

“ทำไมเพิ่งมาบอก”

“ยังไงก็หนีไม่พ้นต้องกลับไปประจำการ และเวลาก็เหลือ
อีกไม่มาก ฉันทนไม่ยากทำลายบรรยากาศแสนสุขของนาย

กัสเซล ถ้ารู้ว่าฝ่าบาทพูดถึงเรื่องแต่งงาน วันหยุดที่เบิกบานใจ
ของนายคงจบลงวันนั้นแล้ว ฉันเลยตั้งใจว่าจะปล่อยให้ให้นาย
ได้พักผ่อนต่ออีกหลายวันก่อน...”

“ก็เลยทำดีกับฉันผิดปกติแบบนี้สินะ...”

“เอสกาลันเต ฉันเคยทำไม่ดีกับนายตอนไหน”

“ไม่ใช่แบบนั้น อีเนส ฉันหมายถึงไม่ปกติเฉยๆ”

“...”

“ก็ว่าทำไมเมื่อคืนยอมทำอะไรให้ฉันมากมาย...”

“...”

“เธอเอาแต่เข้ามาคลอเคลียไม่หยุดจนฉันนี่หงาย
ที่เจ้ามาโซหาว่าฉันป่วยเป็นโรคไถ่ตายมันจริงหรือเปล่า...”

นี่คิดได้แค่นี้เองหรือ อีเนสหึกแรงๆ ที่มีสามี่ซึ่งลูปคลำ
มืออีกข้างของเธอ จะเจ็บหรือไม่เจ็บกัสเซลก็ร้องโอดครวญ
ไว้ก่อน เขาแย่งชิงการออกจากมือของอีเนสมาคาบเอาไว้
ด้วยความฉุนเฉียว

เขาชอบบอกว่ามันไม่ดีต่อร่างกายแล้วแย่งไปเองประจำ ปกติอินเสก็ไม่เคยยอม แต่ตอนนี้ถือเป็นข้อยกเว้น เธอจูบไหล่กว้างของชายหนุ่ม

“ไม่เป็นไร เพราะการกลับไปประจำการของนาย จะกลายเป็นความโชคร้ายเล็กๆ ครั้งใหม่ของแม็กซิมิลีเยโน บาเลนซา”

‘พลเรือเอก จงดำเนินการแก้ไขเรื่องชื่อของนาวาเอก เอสกาลันเตตกหล่นจากรายชื่อผู้ที่ได้รับการเลื่อนยศโดยทันที และจงดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด เป็นการภายใน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเลื่อนยศของบุคลากร เกิดความผิดพลาดจากความขัดแย้งไร้สาระในกองทัพอีก เป็นครั้งที่สอง’

กัสเซลกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในกองบัญชาการแห่งกัลสเตรา ได้ไม่ถึงสัปดาห์ พลเรือเอกโนริเอกาก็ได้รับราชโองการจาก เมินโดซา